

»FIGYELŐ«

UJSAGSZELVÉNY VALLALAT  
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.  
Telefon: 299-632.

Kossuth Népe  
1945 DEC. 8.

Lap: .....

Megjelent: .....

Megyek az utcán és nézem a lábát a nőknek.

Szégyen, de így van — teljesen férfiszemmel látok.

Elkuvaszosodik az ember, hiába, na. Nem lehet újságíró büntetlenül.

Nem az arcára vagyok kíváncsi a szembejövőknek. Mert hisz az arcot ki lehet készíteni... a cipőt kevésbé. Jó játék és pszichológiai kísérlet ez, egyben. Alulról kezdem a gusztálást, lassanként, megreszkírozom a félszememet, mint a kártyós, úgy megyek feljеле. Harisnyák és cipők! Aztán következik a szoknya, a kabát.

Vajjon milyen lesz, aki viseli?

Vicces összeállítások vannak.

Szóval, szembejön velem egy cipő. Magassarkú, bőrtalpú, rém elegáns drapp antilop. Békebeli belvárosi. Karcsú boka, enyhén bayrosi lábszár... hű, a

## 1945. PESTI CSENDÉLET

Írta: Izsáky Margit

kutyafáját, megőrült ez a nő? Amerikai necc-harisnya ebben a hidegben? Nem fél, hogy lefagy a lába?

Hát a bőr a lábán, az határozottan lilásrózsaszín. De a harisnyáért szörnyen irgylem. Az már a legbékébelibb békében is olyan, de olyan lucus csúcsteljesítmény volt...

Egyszer volt életemben, egy pár ilyen harisnyám.

A sziámi királyné volt Pesten, meghívtak, hogy bemutassanak neki. Örült, izgalommal készültem, rángattam magamra ruhá-táram legelőkelőbb darabjait. Mégis egy királyné, ha sziámi is...

Hát egye meg a fele, mély udvari bókot kellett vágni — az udvar hölgy gondosan megmutatta, hogyan — térdeket a földig le és nekem kipukkadt, szét-

ment a térdemen a harisnyám. Akkora lyuk lett rajta, mint az öklöm. És sajnos, ezen a necc műremeken nem lehetett pestiesen szem-felszedni.

A harisnyának fuccs volt.

Meg is átkoztam a sziámi királynét. Talán ezért detronizálták aztán szegényt.

Szóval szembejön velem az utcán egy ilyen harisnya. Nézem tovább. Mahagóni-rózsaszín angora-szoknya csücske kandikál ki a szürke peresa bunda szegélye alól.

Forrt a méreg bennem. Magassarkú cipő? Selyemharisnya?

Amíg én öreg csónakokban agyonstoppolt férfizoknikban kutya-golok a város egyik végéről a másikig?

Persze, ez az öngyásága most szállít ki a fürdőkádból, illatosan,

jó melegben, kocsin jött idáig és most pár lépést ring a kirakatok előtt, mielőtt betér a divatos esspressóba!

Gyerünk tovább. Óriási kígyóbőr retikul. De hol van a nő keze? A gusztálásban már a könyök táján tartok és a két kéz sehol. Hová lett a keze a nőnek?

Elszántan felkapom a tekintetem és szembenézek vele.

És elkezdek nevetni. Már nem gondolok görbéket és nem irigylem többet.

Semmi espressó és levendula-illatú fürdő. Testvérem ő, tudja a dzsungel-jelszót, egy vérből való vagyunk mi ketten.

A hölgy az utcasarkon ezüstszürke perzsabundában, tökköt eszik. Szép sárga sülttökök. Csak úgy tömi magába befelé.

Azzal van a két keze elfoglalva.

A pesti utcán, 1945 decemberében.